

ROMAN REWAKOWICZ
Dyrektor Artystyczny

10.

**DNI MUZYKI
UKRAIŃSKIEJ
w WARSZAWIE**

10. ДНІ УКРАЇНСЬКОЇ
МУЗИКИ у ВАРШАВІ

08/10/13.09.2024

08.09.2024

10.09.2024

13.09.2024

**DNI MUZYKI
UKRAIŃSKIEJ
w WARSZAWIE**

10. ДНІ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ у ВАРШАВІ

Serdecznie zapraszam na 10. jubileuszowe DNI MUZYKI UKRAIŃSKIEJ
w WARSZAWIE.

Pierwsze „Dni” odbyły się przed 25 laty, w grudniu 1999 roku, z udziałem m.in. Chóru Chłopięcego i Męskiego „Dudaryk” ze Lwowa i Orkiestry Sinfonia Varsovia. Kilkakrotnie na późniejszych festiwalach gościła Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy. To z jej udziałem, a także z udziałem Narodowego Chóru Ukrainy „DUMKA” w 2001 roku odbyło się światowe prawykonanie utworu Jewhena Stankowycza Słowo o wyprawie Igora, syna Swiatosława, wnuka Oleha na solistów, chór mieszany i orkiestrę symfoniczną. W zeszłym roku na „9. Dniach” odbyły się prawykonania utworów Bohdany Frolak i Oleny Ilnytskiej z udziałem Orkiestry NFM Filharmonii Wrocławskiej. W 2022 roku na „8. Dniach” wystąpiły Chór i Orkiestra Filharmonii Narodowej w Warszawie. Dziewięć poprzednich Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie to szereg znakomitych kreacji utworów ukraińskich, w przeważającej większości polskich prawykonań.

10. jubileuszowe „Dni” otwiera występ Chromatophonic Trio, w wyrafinowany sposób łącząc muzykę Wiktora Kosenki z utworem Walentyna Sylwestrowa. Drugi koncert – to chóralna feeria! Wspaniała „Camerata Silesia” przedstawi wielką ukraińską „trójkę chóralną” – utwory Maksyma Berezowskiego, Dmytra Bortniańskiego i Artema Wedela. Wiek XVII dał muzyce ukraińskiej koncert partesny – wielogłosowe kompozycje, które doszły do muzyki wschodniego obrządku przez wspólny świat wielonarodowej kultury Rzeczypospolitej Dwojga Narodów. Wspomniana „trójca” to kulminacja tej muzycznej okcydentalizacji Rusi. Na koncercie finałowym zagości moja ulubiona „Kijowska Kamerata”. Już po raz trzeci ten wspaniały zespół z Kijowa wystąpi na naszym Festiwalu. W zeszłym roku niespodziewanie opuścił nas Oleksandr Kozarenko – ważna postać świata ukraińskiej kultury, przede wszystkim kompozytor, ale też pianista i muzykolog. Ten koncert niech będzie hołdem oddanym tej wybitnej postaci.

Od 25 lat próbuję przekonać polski świat muzyczny do muzyki ukraińskiej. Rezultat tych starań oceniam raczej nie najlepiej. Polskie instytucje muzyczne – filharmonie, teatry operowe – nie znajdują w muzyce ukraińskiej godnego swych scen repertuaru. Po krótkiej, raczej powierzchownej uwadze poświęconej muzyce ukraińskiej po 24 lutym 2022 roku można powiedzieć, że stosunek do niej wrócił na dawne, lekceważące tory.

Nasz Festiwal odbywa się w czasie współczesnego rosyjskiego barbarzyństwa. Na oczach zatroskanego świata, który ogląda tę rosyjską agresję na żywo. Wisi nad nami pytanie, czy ci współcześni Hunowie nie rzucą się, jak przed wiekami, na lepiej zorganizowany świat. I wisi nad nami groźba zagłady ludzkości. Groźba, paraliżująca zdecydowane przeciwstawienie się zbrodniczemu kremłowskiemu reżimowi. Przywódca tego reżimu stwierdził, że Ukraińcy to historyczna pomyłka, więc zdecydował dokonać korekty rzeczywistości – na Ukrainę wysłał bomby i czołgi.

My tej zbrodni przeciwstawiamy ukraińską muzykę.

Roman Rewakowicz
Dyrektor Artystyczny

1 Koncert kameralny

CHROMATOPHONIC TRIO

Roksana Kwaśnikowska – skrzypce

Marcel Markowski – wiolonczela

Andrzej Karałow – fortepian

Program:

Wiktor Kosenko (1896–1938)

Trio fortepianowe D-dur op. 17 „Klasyczne” (1927)

Allegro con brio

Presto

Largo funebre

Allegro energico e molto vivace

Walentyn Sylwestrow (ur. 1937)

Drama na skrzypce, wiolonczelę i fortepian (1971)

Sonata na skrzypce i fortepian

Sonata na wiolonczelę i fortepian

Trio na skrzypce, wiolonczelę i fortepian

Niedziela, 8 września 2024 r., godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego

W programie koncertu otwierającego 10. Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie znalazły się dwa arcydzieła dwudziestowiecznej kameralistyki ukraińskiej. *Trio „Klasyczne”* Wiktora Kosenki powstało niemal 100 lat temu, *Drama* Walentyna Sylwestrowa przed nieco ponad 50 laty. Oba utwory to dzieła o przełomowym znaczeniu w dorobku ich twórców, a jednocześnie utwory o charakterze dość reprezentatywnym dla muzyki ukraińskiej swoich czasów.

Trio fortepianowe D-dur op. 17 „Klasyczne” skomponował Kosenko w 1927 roku w Żytomierzu, z przeznaczeniem dla zespołu, w którym sam stale występował jako pianista. To najznakomitsza z kilku kompozycji kameralnych Kosenki. Typowy dla kompozytora neoromantyczny język muzyczny łączy się tu z mistrzowskim ujęciem klasycznej, czteroczęściowej formy, a częste motywy liryczne znakomicie współlistnieją z licznymi tematami przywodzącymi na myśl muzykę ludową. Utwór utrzymany jest w zdecydowanym, energicznym charakterze, tylko część trzecia – o charakterze żałobnym, co podkreślił kompozytor w oznaczeniu tempa – przynosi chwilowe uspokojenie nastroju. W *Triu D-dur* nie brak także wysmakowanej wirtuozerii, zwłaszcza w partii fortepianu.

Drama (1971) podsumowuje awangardowy okres twórczości Sylwestrowa – i jednocześnie rozpoczyna nowy, określany przez kompozytora jako *meta-muzyka*. Nietypowa budowa utworu – kolejne części to sonaty na skrzypce i wiolonczelę z fortepianem, dopiero w finale wszystkie trzy instrumenty grają razem – łączy się tu z ogromną różnorodnością technik kompozytorskich i wykonawczych oraz niezwyklej wrażliwością na barwę dźwięku. Szczególną rolę w utworze pełni preparacja fortepianu, a także elementy teatru instrumentalnego. Znaczenie tytułu sam kompozytor określił dwojako: jako obraz dramatycznej sytuacji u progu lat siedemdziesiątych XX wieku (politycznej, ale także kulturalnej – zmarło wówczas wielu wybitnych twórców, w tym Borys Latoszyński, „ojciec” ukraińskiej muzyki nowej), ale także jako odniesienie do dramatyizmu samej muzyki, ulegającej – według słów Sylwestrowa – „spotkaniom, dialogom, konfrontacjom”.

Paweł Markuszewski

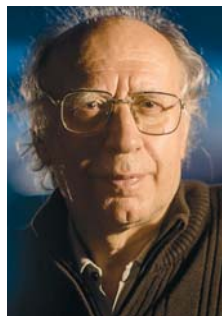

for. domen publicna

Wiktor Kosenko (ur. 1896 w Petersburgu – zm. 1938 w Kijowie) – kompozytor, pianista, pedagog. Edukację muzyczną rozpoczął w Warszawie, gdzie kształcił się między innymi u Aleksandra Michałowskiego. Ukończył konserwatorium w Petersburgu pod kierunkiem

Nikołaja Sokołowa i Iryny Miklaszowskiej. Po studiach nauczał w szkołach muzycznych Żytomierza, później osiedlił się w Kijowie, gdzie wykładał w Instytucie Muzyczno-Dramatycznym im. M. Łysenki, a następnie w Konserwatorium Kijowskim. W dziejach muzyki ukraińskiej zapisał się jako znakomity pianista i jeden z najwybitniejszych kompozytorów pierwszej połowy XX stulecia. Stylistycznie twórczość Kosenki nawiązuje do neoromantycznych szkół narodowych, kompozytor chętnie sięgał po inspiracje ukraińską muzyką ludową, a także folklorem narodów sąsiednich (w szczególności mołdawskim). Muzyka kompozytora zwraca uwagę niezwykłą emocjonalnością i głębią liryzmu, zarówno w muzyce wokalne, jak i w dziełach instrumentalnych.

Różnorodna twórczość Kosenki obejmuje utwory orkiestrowe (*Uwertura heroiczna*, *Poemat mołdawski*), koncerty instrumentalne (skrzypcowy i nieukończony fortepianowy), utwory kameralne (m.in. trio fortepianowe, sonaty), pieśni do słów poetów ukraińskich i rosyjskich, utwory chóralsne, a przede wszystkim ponad 100 kompozycji na fortepian solo, w tym sonaty, poematy, preludia, mazurki, utwory dziecięce.

for. Domen Publicna

Walentyn Sylwestrow (ur. 1937 w Kijowie) ukończył w 1955 roku kijowski Instytut Inżynierii Budowlanej, zaś w latach 1958–1964 studiował w kijowskim Konserwatorium Muzycznym kompozycję u Borysa Latoszyńskiego, harmonię i kontrapunkt u Łewka Rewuckiego.

Był centralną postacią kijowskiej awangardy muzycznej w latach sześćdziesiątych. Debiutował w 1961 roku na „plenum” młodych kompozytorów ukraińskich, gdzie jego pierwsze ważniejsze dzieło, *Kwintet fortepianowy*, wzbudziło swego rodzaju sensację. W pierwszym okresie swojej twórczości przejął od Schönberga i Weberna technikę dwunastotonową. Utwory pisane tą techniką

były podczas swoich prawykonań powodem zagorzałych sporów, przez co Sylwestrow, podobnie jak i inni kompozytorzy kijowskiej awangardy, pozostawał długi czas na cenzurowanym. W tym czasie był wyrzucony ze Związku Kompozytorów.

W 1966 roku otrzymał zamówienie od Fundacji Muzycznej Kusewickiego; powstał utwór *Eschatofonia* (1966), który w 1968 roku został prawykonany w Darmstadt pod dyrekcją Bruno Maderny. Kulminację pierwszego okresu twórczości stanowi trzyczęściowy utwór *Drama* (1971), którego pierwsza część jest sonatą skrzypcową, druga sonatą wiolonczelową, a trzecia – triem. Dzieło to jest uważane za najważniejszy utwór pierwszego okresu twórczości kompozytora.

Później nastąpił radykalny zwrot w kierunku diatoniki, a Sylwestrow, nawiązując do gatunków i norm stylistycznych XVII-XIX stulecia, odnalazł bardzo osobistą formę wypowiedzi, na swój sposób zbliżając się do minimalizmu. Rok 1973 przyniósł całą serię dzieł napisanych w „starym stylu”. Styl ten osiągnął dojrzałość w *I Kwartecie smyczkowym* (1974). Następnie powstały *Symfonia Nr 4* na instrumenty dęte blaszane i smyczki (1976), *Serenada na smyczki* (1978), *Symfonia Nr 5* (1980–1982), *Widmung*, koncert na skrzypce i orkiestrę (1991–1992), *Metamuzyka* na fortepian i orkiestrę (1992), *Elegia* do poezji T. Szewczenki na chór mieszany a cappella (1996) i inne. *Metamuzyka* była prawykonana w Berlinie z udziałem Aleksieja Lubimowa i Berlińskiej Orkiestry Radiowej pod dyrekcją Arturo Tamayo.

Sylwestrow ma w swym dorobku m.in. 9 symfonii, utwory na chór, zespoły kameralne, utwory na fortepian, pieśni, a także *Requiem dla Larysy*, poświęcone pamięci żony kompozytora.

W kwietniu 2022 roku Chór Filharmonii Narodowej dokonał prawykonania *Psalmu na wielki chór mieszany a cappella – 8 wariacji na temat ukraińskiej pieśni ludowej „Oj, zza hory kam’janoji”*, skomponowanego na zamówienie Instytutu Adama Mickiewicza.

for Anna Węgrzyn

Roksana Kwaśnikowska

Solistka, kameralistka, pedagog. W 2018 roku ukończyła z wyróżnieniem studia na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie swojego mistrza, legendarnego skrzypka prof. Jana Staniendy, otrzymując medal Magna Cum Laude. W 2023 roku otrzymała tytuł doktora sztuki, a także zdobyła nagrodę „Fryderyk” w kategorii album

solowy za płytę *Rode: 24 Caprices for Solo Violin*.

Wielokrotnie nagradzana w prestiżowych konkursach o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym, m.in. na Międzynarodowym Konkursie Skrzypcowym Tibora Vargi (Sion), I Międzynarodowym Konkursie Muzycznym im. Karola Szymanowskiego (Katowice), Międzynarodowym Konkursie im. Ludwiga van Beethovena (Hradec), Międzynarodowym Konkursie Muzycznym im. Michała Spisaka (Dąbrowa Górnicza), Międzynarodowym Konkursie na Skrzypce Solo im. Tadeusza Wrońskiego (Warszawa).

Doceniana jako solistka podczas wielu koncertów w Europie (Francji, Estonii, Włoszech, Czechach, Niemczech, Szwajcarii, Austrii), Azji (Chinach, Korei Południowej, Japonii) i Ameryce Północnej. Dwukrotnie występowała w jednej z najsłynniejszych sal koncertowych świata – nowojorskiej Carnegie Hall. W roli solistki występowała m.in. z Orkiestrą Filharmonii Narodowej, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach, Orkiestrą Filharmonii Lwowskiej, Orkiestrą Symfoniczną im. Janačka w Ostrawie, Orkiestrą NFM Filharmonii Wrocławskiej oraz z wieloma innymi.

Oprócz kariery solowej jest bardzo oddana kameralistyce. Współpracuje ze znakomitymi muzykami w kilku zespołach kameralnych. Od 2019 roku jest prymariuszką Lutosławski Quartet. Gra także w Chopin Piano Quintet, Chromatophonic Trio oraz Tansman Trio. Jest asystentką w klasie skrzypiec na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie.

Roksana gra na skrzypcach Johanna Augustina Wagnera z 2009 roku.

for Sławomir

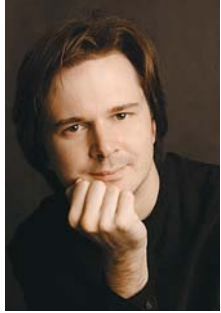
Marcel Markowski

Uważany za jednego z najbardziej porywających i charyzmatycznych młodych instrumentalistów swojego pokolenia w Polsce, Marcel Markowski (ur. 1989) studiował wiolonczelę u prof. Stanisława Firleja w Łodzi oraz Michaela Flaksmana i Jeleny Ocic w Mannheim. Laureat licznych konkursów, w tym Konkursu Wiolonczelowego Dezyderiusza Danczowskiego (2007 i 2012), Ogólnopolskiego Konkursu Stypendialnego Yamaha (2010) i innych. Brał udział w kursach mistrzowskich prowadzonych przez Ivana Monighetiego, Maxima Vengerova, Dominika Połońskiego, Tomasza Strahla, Jeroena Reulinga, Pablo de Navarran, Nialla Browna i Alexandera Geberta.

W 2012 roku, w wieku 23 lat dostał się na stanowisko lidera wiolonczel do Orkiestry Sinfonia Varsovia, która jest czołową polską orkiestrą symfoniczną współzałożoną przez Lorda Yehudi Menuhina, stając się najmłodszym muzykiem zajmującym główne stanowisko w historii orkiestry. W latach 2014–2015, na osobiste zaproszenie dyrektora artystycznego Maxima Vengerova, uczęszczał na Międzynarodową Akademię Menuhina w Szwajcarii. W roku 2021 został również koncertmistrzem wiolonczel w Orkiestrze Teatru Wielkiego Opery Narodowej w Warszawie, gdzie od samego początku zbiera same najlepsze recenzje krytyki muzycznej.

W 2012 roku, w wieku 23 lat dostał się na stanowisko lidera wiolonczel do Orkiestry Sinfonia Varsovia, która jest czołową polską orkiestrą symfoniczną współzałożoną przez Lorda Yehudi Menuhina, stając się najmłodszym muzykiem zajmującym główne stanowisko w historii orkiestry. W latach 2014–2015, na osobiste zaproszenie dyrektora artystycznego Maxima Vengerova, uczęszczał na Międzynarodową Akademię Menuhina w Szwajcarii. W roku 2021 został również koncertmistrzem wiolonczel w Orkiestrze Teatru Wielkiego Opery Narodowej w Warszawie, gdzie od samego początku zbiera same najlepsze recenzje krytyki muzycznej.

Obok roli lidera oraz koncertmistrza w dwóch najlepszych polskich orkiestrach, z którymi często koncertuje w Europie, Azji i na Bliskim Wschodzie, występując z renomowanymi dyrygentami i solistami, Marcel Markowski jest także członkiem Sinfonia Varsovia String Quintet i gościnnym wiolonczelistą Polish Cello Quartet, z którymi występował na wielu renomowanych europejskich festiwalach i w największych salach koncertowych. Jako solista występował z Krzysztofem Pendereckim, Jerzym Maksymiukiem, Pawłem Kotłą, Fuadem Ibrahimovem, Danielem Stabrawą (koncertmistrzem Berliner Philharmoniker), Benjaminem Ellinem i Alexandrem Sladkovskim.

Andrzej Karłow

Kompozytor, pianista, improwizator, pedagog. Doktor sztuk muzycznych. Od 2016 roku wykłada na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie na Wydziale Kompozycji i Teorii Muzyki (od 2020 r. na stanowisku adiunkta). Jest absolwentem tej uczelni w klasie kompozycji prof. Stanisława Moryto oraz fortepianu prof. Bronisławy Kawalli.

W sezonie artystycznym 2018/19 został objęty programem mentorskim LPO Young Composers Programme, w ramach którego jego kompozycja została prawykonana przez London Philharmonic Orchestra pod dyktando Sir Jamesa MacMillana w Southbank Centre w Londynie. Jego utwory wykonywane były w kraju i za granicą na koncertach oraz festiwalach w USA, Japonii, Kanadzie, Anglii, Hiszpanii, Niemczech, Meksyku, Bułgarii, Francji, Estonii, Królewcu, w Australii, we Włoszech i na Węgrzech. W 2023 roku był jednym z wykładowców kursu kompozytorskiego podczas Takefu International Music Festival w Japonii.

Laureat wielu ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów pianistycznych, m.in. w Paryżu, Atenach, Warszawie. Jest również laureatem międzynarodowych i ogólnopolskich konkursów kompozytorskich, np.: w Katowicach, Warszawie, Poznaniu, Miskolcu (Węgry).

Mimo że muzyka poważna to jego główny obszar działalności artystycznej, jest otwarty na eksperymenty w zakresie muzyki elektronicznej i alternatywnej, co wpływa na kształtowanie się jego stylu. Andrzej Karłow łączy inspiracje pochodzące z różnorodnych dyscyplin artystycznych w jego własny, unikalny język muzyczny.

W swoim dorobku ma 10 albumów monograficznych, kameralnych i improwizowanych. Wśród nich znajdują się między innymi wydawnictwa: *There are some nebulae no eye can dispel* (album monograficzny, Chopin University Press), metaopera *De invitatione mortis* (Chopin University Press) do libretta Macieja Papierskiego, *Life & Beyond* (DUX, duet z Małgorzatą Wasiucioneck-

-Potera) – wszystkie trzy nominowane były do fonograficznej nagrody „Fryderyk”. Ponadto jego utwory i interpretacje wydane zostały na kilkunastu albumach przez takie wytwórnie, jak: Ablaze Records (Australia-USA), DUX, Requiem Records, Chopin University Press czy Kroniki Warszawskiej Jesieni.

Współpracował m.in. z London Philharmonic Orchestra, Orkiestrą Filharmonii Narodowej, NOSPR, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Śląskiej, Sinfonią Varsovią i z takimi dyrygentami jak: Bassem Akiki, Szymon Bywalec, Michał Klauza, José Maria Florêncio, Sir James MacMillan, Ewa Strusińska, Jakub Chrenowicz.

Swój warsztat pianistyczny, kompozytorski i improwizatorski kształcił na kursach mistrzowskich między innymi w Oxfordzie, Barcelonie, Montrealu, Walencji, Bergen, Imoli, Lipsku czy Dusznikach-Zdroju pod kierunkiem takich mistrzów jak: Beat Furrer, Joëlle Léandre, Dieter Ammann, Zygmunt Krauze, Stefano Gervasoni, Mikhail Vosskresensky, Boris Petrushansky, Arie Vardi, Gary Graffman.

Jest stypendystą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Stowarzyszenia Pro Polonia (dwukrotnie) oraz macierzystej uczelni. W 2014 roku otrzymał Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a 2015 roku prestiżowe stypendium „Młoda Polska”.

www.andrzejkaralow

2 Koncert chóralny

Zespół Śpiewaków Miasta Katowice CAMERATA SILESIA

Anna Szostak – dyrygentka

Program:

Maksym Berezowski (1745–1777)

Pryczasni wirsz (wersety sakramentalne):

Radujtesia prawedniji (Cieszcie się sprawiedliwi)

W pamiać wicznu (Pamiętany na wieki)

Z Liturhiji (Z Liturgii):

Mylist' myru (Miłosierdzie pokoju)

Pryczasnyj wirsz (werset sakramentalny):

Czasu spasinnia pryjmu (Przyjmę kielich zbawienia)

Koncert „*Ne otweryż mene wo wremja starosti*” (*Nie odtrącaj mnie w czasie starości*)

Dmytro Bortniański (1751–1825)

Cheruwymyska piśń No. 7 (Pieśń Cherubinów nr 7)

Koncert nr 32 „*Skaży my, Hospody, konczynu moju*” (*O Panie, mój kres pozwól mi poznać*)

Stepan Dechtiarew (1766–1813)

Koncert „*Ty moja kripost' Hospody*” (*Tyś moją twierdzą, Panie*)

Artem Wedel (1767–1808)

Z *Wsenicznoji* (Z *Wigilii Paschalnej*)

Prijdite poklonimsia (Przyjdźcie, pokłońmy się)

Bohorodyce Diwo, radujsia (Bogurodzico Dziewico, raduj się)

Blahosłowy dusze moja Hospoda (Błogosław, duszo moja, Pana)

Z Liturhiji (Z Liturgii):

Mylost' myra (Miłosierdzie pokoju)

Koncert nr 9 „*Propowidnyka wiry i sluhu słowa*” (*Głosciela wiary i służę słowa*)

Wtorek, 10 września 2024 r., godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego

Repertuar koncertu chóralnego przeniesie nas w okres największej świetności ukraińskiej muzyki cerkiewnej: przełom XVIII i XIX stulecia. To właśnie wtedy na rosyjskich dworach działali trzej najwięksi giganci prawosławnej muzyki sakralnej: Maksym Berezowski, Artem Wedel i Dmytro Bortniański.

W przełomowym w dziejach muzyki cerkiewnej wieku XVII na ziemiach Rzeczypospolitej Obojga Narodów wykształcił się i rozwinął nowy rodzaj śpiewu wielogłosowego, tzw. *śpiew partesny*. Jego źródeł szukać należy przede wszystkim w spotkaniu tradycji muzyki Kościoła prawosławnego ze zdobyczami muzyki Zachodu. Jednym z najwybitniejszych jego przedstawicieli był działający m.in. w Wilnie Mykoła Dylecki, którego twórczość prezentowana była podczas ubiegłorocznej edycji Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie. W kolejnym stuleciu nowy styl śpiewu przyjął się również wśród kompozytorów działających na terenie Rosji. Prym wśród nich wiodli jednak twórcy ukraińscy – przede wszystkim ci wymienieni powyżej.

Utwory utrzymane w stylu *partesnym* nazwano koncertami, przede wszystkim przez analogię do wokально-instrumentalnych dzieł kompozytorów z Zachodniej Europy. Jedną z głównych zdobyczy muzyki barokowej była bowiem technika koncertująca, polegająca na zestawianiu ze sobą fragmentów skonstrastowanych przede wszystkim za pomocą obsady, a z czasem również faktury, tempa, dynamiki oraz innych elementów muzycznych. To „koncertowanie” doskonale widać również w koncertach cerkiewnych, zgodnie z prawosławną tradycją przeznaczonych na chór *a cappella*. Składają się one zazwyczaj z kilku silnie kontrastujących odcinków. Kariera wokalnego koncertu sakralnego nie trwała długo. W roku 1797 ukazem cara Pawła I zakazane zostało wykonywanie koncertów podczas liturgii. Kompozytorzy nie od razu podporządkowali się nowemu regułom, w pierwszych latach nowego stulecia nadal powstawały kolejne dzieła tego gatunku. Często anonimowo – dlatego też dzisiaj nie zawsze udaje się ze stuprocentową pewnością ustalić autorów poszczególnych utworów. Znakomitym przykładem może tu być koncert Stepana Dechtiarewa *Tyś moją twierdzą, Panie*, do dziś w wielu źródłach występujący jako dzieło Artema Wedela – prawidłową atrybucję tego dzieła ustalono dopiero niedawno.

Koncert Maksyma Berezowskiego *Nie odtrącaj mnie w czasie starości* to jedno z najdonioślejszych osiągnięć twórczych tego młodo zmarłego

twórcy; prawdopodobnie był jego ostatnią kompozycją. Również koncert Dmytra Bortniańskiego *O Panie, mój kres pozwól mi poznać* należy do jego najpopularniejszych utworów; wzorowali się na nim liczni ukraińscy i rosyjscy twórcy muzyki cerkiewnej w XIX wieku. Wirtuozowski koncert Artema Wedela *Głosiciela wiary i służbę słowa*, przeznaczony na dwa chóry, poświęcony jest postaci św. Andrzeja Apostoła.

Muzyka cerkiewna to jednak nie tylko koncerty chóralne, ale przede wszystkim opracowania tekstów liturgicznych – zarówno całej liturgii, jak i jej pojedynczych części. Bodaj największą liczbą opracowań szczyci się *Pieśń Cherubinów*, czyli hymn towarzyszący przejściu od liturgii słowa do liturgii eucharystycznej. Najsłynniejszym opracowaniem tego tekstu – i jednym z najczęściej wykonywanych utworów z całego repertuaru muzyki sakralnej Kościoła prawosławnego – jest wspaniała *Pieśń Cherubinów nr 7* Dmytra Bortniańskiego. Często opracowywano również *Miłosierdzie pokoju* – jeden z centralnych śpiewów liturgii, wykonywany podczas modlitwy eucharystycznej (anafory); dziś usłyszymy dwa opracowania tego tekstu, pochodzące odpowiednio z *Liturgii* Maksyma Berezowskiego i Artema Wedela. Repertuar koncertu uzupełnią *Wersety sakramentalne* Berezowskiego – krótkie modlitwy, oparte przede wszystkim na tekstach psalmów; ukraińscy muzykolodzy spierają się, czy autorstwo tych opracowań należy przypisywać Berezowskiemu, czy też są to znacznie późniejsze stylizacje. Usłyszymy także fragmenty *Wigilii Paschalnej* Artema Wedela – nabożeństwa wielkanocnego, będącego odpowiednikiem nieszpórów i jutrzni w Kościele zachodnim.

Choć Berezowski, Bortniański, Dechtiarew i Wedel spędzili większą część życia na dworach rosyjskich, a do ich spuścizny roszczą sobie pretensje również rosyjscy muzykolodzy, to o przynależności tych twórców do historii kultury ukraińskiej świadczy nie tylko ich pochodzenie i miejsce urodzenia, ale przede wszystkim język muzyczny ich dzieł – typowe dla muzyki ukraińskiej zwroty melodyczne (szczególnie czytelne w twórczości Wedela), a także pewna delikatność, „miękkosć” ich muzyki (słyszalna wyraźnie zwłaszcza w dziełach Bortniańskiego, który był zresztą za to krytykowany przez współczesnych).

Paweł Markuszewski

МАКСИМ БЕРЕЗОВСЬКИЙ

Причасні:

– Радуйтеся праведні о Господі,
правим подобає похвала. Аллилуя.
– В пам'ять вічну буде праведник,
от слуха зла не убоїться.
Аллилуя.

З Літургії:

– Милість миру, жертву хвали.
– І з Духом Твоїм.
– Піднесли до Господа.
– Достойно і праведно є поклонятися
Отцю і Сину, і Святому Духові, Тройці
Єдиносущній і Нероздільній.
– Свят, свят, свят, Господь Саваоф,
повне небо і земля слави Твоїї!
Осанна у вишніх! Благословенний,
хто йде в ім'я Господнє!
Осанна у вишніх!
– Амінь.
– Тебе поєм, Тебе благословим, Тебе
благодарим, Господи, і молимося
Тобі, Боже наш.

Причасний:

– Чашу спасіння прийму і ім'я
Господнє призову. Аллилуя.

Концерт «Не отвержи мене во время старости»

Псалом 70: 9–13

Не отвержи мене во время старости:
всегда оскудивати крепости моеї,
не остави мене.
Яко реша врази мої мні,
и стрегущіи душу мою
совіщаша вкупі, глаголюще:
Бог оставил есть его,
поженіте і іміте его,

MAKSYM BEREZOWSKI

Wersety sakramentalne:

– Cieszcie się sprawiedliwi w Panu,
prawi godni są pochwały. Alleluja.
– Sprawiedliwy pamiętany będzie na
wieki, usłyszane zło go nie ulęknie.
Alleluja.

Z Liturgii:

– Miłosierdzie pokoju, ofiarę chwały.
– I z Duchem Twoim.
– Wznieśliśmy do Pana.
– Godne to i sprawiedliwe, kłaniać się
Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu,
Trójcy Współistotnej i Niepodzielnej.
– Święty, święty, święty Pan Sabaoth.
Pełne jest niebo i ziemia chwały
Twojej! Hosanna na wysokościach!
Błogosławiony, który idzie w imię
Pańskie. Hosanna na wysokościach!
– Amen.
– Tobie śpiewamy, Ciebie błogosławimy,
dzięki Tobie składamy, Panie,
i modlimy się do Ciebie, Boże nasz.

Werset sakramentalny:

– Przyjmę kielich zbawienia i wezwę
imienia Pana. Alleluja.

Koncert „Nie odrzucaj mnie w czasie starości”

Psalms 70: 9–13

Nie odrzucaj mnie w czasie starości;
gdy siły ustaną,
nie opuszczaj mnie.
Albowiem moi wrogowie o mnie
rozprawiają, czyhający na moje życie
radzą się nawzajem, mówiąc:
Bóg go opuścił,
gońcie go, chwytajcie,

яко ність ізбавляй.
 Боже мой, не удалися от мене,
 Боже мой, в помощь мою вонми.
 Да постыдятся
 і ісчезнут оклеветающіи душу мою.

ДМИТРО БОРТНЯНСЬКИЙ

Херувимська піснь

Іже Херувимів Тайно образующе,
 І животворящей Тройц
 і Трисвятую піснь припівующе,
 Всякое нині житейское отложим
 попеченіє.
 Амінь.
 Яко да Царя всіх подимем,
 Ангельськими невидимо дориносима
 чиньми.
 Аллилуя, аллилуя, аллилуя.

Концерт № 32 «Скажи ми, Господи, кончину мою»

Псалом 38: 5-7, 11, 13-14

Скажи ми, Господи, кончину мою
 і число дней моїх, кое єсть,
 Да разумію, что лишаяся аз.
 Се пяди положил єси дні моя,
 і состав мой яко ничтоже пред Тобою,
 обаче всяческая суєта.
 Убо образом ходитъ человек,
 обаче всує мятется: сокровиществуєт,
 и не вѣсть, кому соберет я.
 Отстави от мене рани Твоя:
 от крѣпости бо руки Твояє аз ісчезох.
 Услыши молитву мою, Господи,
 и моленіє моє внуши,
 слез моїх не премолчи.
 Ослаби ми, да почію,
 прежде даже не отіду, і ктому не буду.

bo nie ma on wybawcy.
 O Boże, nie stój z daleka ode mnie,
 mój Boże, pośpiesz mi na pomoc!
 Niech się zawstydzą i niech upadną
 wrogowie mego życia.

DMYTRO BORTNIAŃSKI

Pieśń Cherubinów

My, którzy Cherubinów mistycznie
 przedstawiamy,
 i życiodajnej Trójcy trójświęty hymn
 śpiewamy,
 odrzućmy teraz wszelką życia troskę.
 Amen.
 Abyśmy przyjęli Króla wszystkich,
 którego niewidzialnie otaczają Aniołów
 Zastępy.
 Alleluja. Alleluja. Alleluja.

Koncert nr 32 „O Panie, mój kres pozwól mi poznać”

Psalms 38: 5-7, 11, 13-14

O Panie, mój kres pozwól mi poznać
 i jaka jest miara dni moich,
 bym wiedział, jak jestem znikomym.
 Oto wymierzyłeś moje dni tylko
 na kilka piędzi, i życie moje jak nicosić
 przed Tobą, doprawdy, życie wszystkich
 ludzi jest marnościami.
 Człowiek jak cień przemija,
 na próżno tyle się niepokoi,
 gromadzi, lecz nie wie, kto to zabierze.
 Odwróć ode mnie Twe ciosy:
 ginę pod uderzeniem Twej ręki.
 Usłysz, o Panie, moją modlitwę,
 i wysłuchaj mego wołania;
 na moje łzy nie bądź nieczułym.
 Daj mi ulgę, abym mógł odpocząć,
 zanim odejdę i już mnie nie będzie.

СТЕПАН ДЕХТЯРЕВ

Концерт «Ти моя крѣпость, Господи»

Піснь 4 Воскресного канону, глас 8

Ти моя крѣпость, Господи,
 Ти моя і сила,
 Ти Бог мой, Ти моє радованіє,
 Не оставль нідра Отча і нашу нищету
 посітив.
 Тим с пророком Авакумом зову Ти:
 Сили Твоєї слава, Человіколюбче.

АРТЕМ ВЕДЕЛЬ

З Всенічної

Прийдіте, поклонімся Цареві нашому
 Богу.
 Прийдіте, поклонімся і припадем
 Христу Цареві нашому Богу.
 Прийдіте, поклонімся і припадем
 Самому Христу Цареві нашому Богу.
 Прийдіте, поклонімся і припадем Єму.

Богородице Діво, радуйся,
 благодатна Маріє, Господь з тобою.
 Благословенна ти в женах
 благословен плод чрева твого,
 яко Спаса родила єси, душ наших.

Псалом 103: 1, 4, 24

Благослови, душе моя, Господа.
 Господи, Боже мой, возвеличился
 єси зіло.
 Творяй Ангелы Своя духи и слуги
 Своя пламень огненный.
 Дивна дела Твоя, Господи,
 вся премудростию сотворил єси.
 Слава Ти Господи сотворившему
 вся. Слава Отцу і Суні і Святому Духу,
 І нині і присно і во віки віков.
 Амінь.

STEPAN DECHTIAREW

Koncert „Tyś moją twierdzą, Panie”

Pieśń 4 Kanonu z jutrzni niedzielnej, ton 8

Tyś moją twierdzą, Panie, Tyś moją siłą,
 Jesteś moim Bogiem, moją radością,
 Nie opuściwszy łona Ojca
 nawiedziłeś nasze ubóstwo.
 Temu wysławiam Cię wraz z prorokiem
 Awakumem:
 Chwała Twojej mocy, Miłośniku-Człowieka.

ARTEM WEDEL

Z Wigilii Paschalnej

Przyjdźcie, pokłońmy się Królowi
 naszemu Bogu.
 Przyjdźcie, pokłońmy się i przypadnijmy
 do Chrystusa, Króla naszego i Boga.
 Przyjdźcie, pokłońmy się i przypadnijmy
 do samego Chrystusa, Króla i Boga naszego.
 Przyjdźcie, pokłońmy się i przypadnijmy
 do Niego.
 Bogurodzico Dziewico, raduj się, łaski
 pełna Mario, Pan z Tobą,
 błogosławionas Ty między niewiastami
 i błogosławiony owoc żywota Twego,
 albowiem zrodziłaś Zbawcę dusz naszych.

Psalms 103: 1, 4, 24

Błogosław, duszo moja, Pana, Panie, Boże
 mój, wielki jesteś bardzo,
 w majestat i wspaniałość siebie oblokłeś.
 Czynisz posłańcami swoimi duchy i sługami
 swymi płomienie ognia.
 Jakże wspaniałe są dzieła Twoje, Panie,
 wszystkies w mądrości uczynił.
 Chwała Ci Pani, stwórcy światu.
 Chwała Ojcu i Synowi, i świętemu Duchowi,
 I teraz, i zawsze, i na wieki wieków.
 Amen.

Аллилуя, аллилуя, аллилуя,
Слава Тебі Господи.

З Літургії

– Милость мира, жертву хваленія.
– І со духом твоїм.
– Імами ко Господу.
– Достойно і праведно єсть поклоня-
тися Отцу і Сину і Святому Духу,
Тройці єдиносущній і не роздільній.
– Свят, свят, свят Господь Саваоф
Исполнь небо і земля, слави Твоєя;
Осання во вишних,Благословен
грядий во імя Господне.
Осання во вишних.
– Амінь.
– Тебе поєм Тебе благословим,
Тебе благодарим Господи,
І молимитися Боже наш.

Концерт № 9

«Проповідника віри і слугу слова»
Проповідника віри, і слугу Слова,
Андрея восхвалим; той бо із глибини
Человіки уловляє, вмісто трости
Крест в руках держа і яко уже метая
Силу, возводит душі от лести вражія.
І приносить Господареві
дарБлагоприятен, того вірнії
сликомУченних Христових
восхвалим, Да моляться Єму:
Яко да милостив будет в ден судний.

Alleluja. Alleluja. Alleluja,
Chwała Tobie, Boże

Z Liturgii:

– Miłosierdzie pokoju, ofiarę chwały.
– I z Duchem Twoim.
– Wznieśliśmy do Pana.
– Godne to i sprawiedliwe, kłaniać się Ojcu
i Synowi, i Duchowi Świętemu, Trójcy
Współistotnej i Niepodzielnej.
– Święty, święty, święty Pan Sabaot.
Pełne jest niebo i ziemia chwały Twojej!
Hosanna na wysokościach!
Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.
Hosanna na wysokościach!
– Amen.
– Tobie śpiewamy, Ciebie błogosławimy,
dzięki Tobie składamy, Panie,
i modlimy się do Ciebie, Boże nasz.

Koncert nr 9

„Głosiciela wiary i służę słowa”
Głosiciela wiary i służę Słowa,
Chwalmy Andrzeja, ten bo z głębokości
lud wyławia i miast trzciny
Krzyż ma w dłoniach, i miota siłę,
podnosi dusze z pochlebstw wroga.
I przynosi Panu dar miły;
temu wierni chwalmy gromadą
uczniów Chrystusa,
niech modlą się do Niego:
By był miłosierny w dzień sądu.

Maksym Berezowski (ur. 1745 w Głuchowie – zm. 1777 w Petersburgu), kompozytor, śpiewak operowy, muzyk-instrumentalista. Uczył się śpiewu kościelnego i operowego w Głuchowie, skąd udał się do Petersburga. Od 1758 był solistą włoskiego zespołu operowego małego dworu carskiego w Oranienbaum, w latach 1762–65 był solistą włoskiej opery dworskiej w Petersburgu, a od 1766 roku – muzykiem i kameralistą orkiestry dworskiej. W latach 1769–73 studiował we Włoszech u G.B. Martiniego. W 1771 roku otrzymał status *Maestro di cappella* w Akademii Filharmonicznej w Bolonii. Jego opera *Demofont* do libretta Metastasia, wystawiona w 1773 roku, spotkała się z dużym uznaniem w ówczesnej prasie. We Włoszech napisał także *Symfonię C-dur* oraz sonatę na skrzypce i klawesyn (1772) – pierwsze ukraińskie dzieła tego gatunku. Po powrocie do Petersburga został przyjęty do orkiestry dworskiej i wkrótce przeniesiony na stanowisko drugiego kapelmistrza w sztabie pracowników teatru dworskiego. Zmarł przedwcześnie na gorączkę. W jego dorobku znajdują się czterogłosowa *Liturgia* i wersety sakramentalne, a także koncerty chóralne na chór mieszany i na dwa chóry, z których najśłynniejszy to *Nie odtrącaj mnie w czasie starości*, trzykrotnie publikowany w XIX wieku. Twórczość Berezowskiego zapoczątkowała ukraiński klasycyzm w muzyce, rozwijany później przez Bortniańskiego i Wedela.

Dmytro Bortniański (ur. 1751 w Głuchowie – zm. 1825 w Petersburgu), podstawy wykształcenia muzycznego otrzymał w Głuchowie, w istniejącej od 1738 roku szkole śpiewaków cerkiewnych, z której rekrutowano utalentowanych chłopców do carskiej kapeli chóralnej w Petersburgu. Zabrano do niej w 1759 roku w wieku 8 lat, tu uczył się śpiewu i teorii muzyki, a ponadto kompozycji u B. Galupiego. Po wyjeździe Galupiego z Petersburga kontynuował u niego stu-

dia w Wenecji. W latach 1769–79 przebywał również w Bolonii i Rzymie. Podczas pobytu we Włoszech napisał szereg kompozycji religijnych do tekstów łacińskich oraz wystawił trzy opery (*Creonte*, *Quinto Fabio*, *Alcide*), które spotkały się u współczesnych z dużym uznaniem. Po powrocie do Petersburga w 1779 roku został dyrygentem carskiej kapeli chóralnej, a w 1796 dyrektorem muzyki wokalne i kierownikiem kapeli. Działając na tym stanowisku, napisał wiele kompozycji religijnych i przyczynił się do znacznego podniesienia poziomu zespołu. Napisał wówczas również opery

do francuskich librett – *La fete du seigneur* („Święto seniora”, 1786), *Le faucon* („Sokół”, 1786), *Le fils rival, ou La moderne Stratonice* („Syn rywal lub Współczesna Stratonika”, 1787), a także utwory instrumentalne. Styl operowy Bortniańskiego opiera się na zdobyczach włoskiej opery XVIII wieku. Rodzime tradycje przejawiają się w szerokim wykorzystaniu chórów. Późniejsze opery wykazują wpływy francuskiej opery komicznej. Najwybitniejszymi osiągnięciami kompozytorskimi są jednak koncerty religijne na chór *a cappella* – 35 dla 4-głosowego chóru i 10 dla dwóch chórów. Są to obszerne kompozycje złożone z 3 lub 4 kontrastujących z sobą części. W melodyce koncertów kompozytor wykorzystuje zwroty starocerkiewnych śpiewów znamienych, łącząc je ze zwrotami typowymi dla ukraińskich pieśni oraz włoską kantyleną operową. Bortniańskiego uważa się również, z racji jego pobytu i pracy w Petersburgu, za najwybitniejszego kompozytora rosyjskiego XVIII wieku.

Stepan Dechtiarew (ur. 1766 w Borysiwce – zm. 1813 w Kursku), kompozytor i śpiewak, syn chłopca pańszczyźnianego z majątku Szeremietiewów, położonego na etnicznie ukraińskiej ziemi kurskiej. Jako dziecko śpiewał w dworskim chórze (Borysiwka była wówczas ważnym centrum kulturalnym wśród posiadłości Szeremietiewów), później uczył się między innymi u Giuseppe Sartięgo, z którym być może odbył podróż do Włoch. Był jednym z najlepiej wy-

kształconych muzyków swoich czasów, uczęszczał na wykłady na Uniwersytecie Moskiewskim. Był dyrygentem w Teatrze Szeremietiewa, zarządzając zespołem złożonym ze 166 muzyków. W 1803 roku uzyskał zwolnienie z pańszczyzny i osiedlił się w Moskwie.

Twórczość Dechtiarewa obejmuje przede wszystkim co najmniej 50 koncertów kościelnych. Autorstwo wielu kolejnych jest niepewne – kompozytor pisał je często incognito, co wiązało się z nałożonym przez Pawła I zakazem śpiewania koncertów w kościołach. Oprócz muzyki sakralnej Dechtiarew skomponował oratorium *Minin i Pożarski*, czyli wyzwolenie Moskwy, a także przetłumaczył na język rosyjski traktat Manfrediniego *Regole armoniche*.

Artem Wedel (ur. 1767 w Kijowie – zm. 1808 w Kijowie), syn kijowskiego mieszczanina, oświatę muzyczną zdobył w Kijowskiej Akademii Mohylańskiej (1776–87), gdzie wstąpił się jako najlepszy śpiewak i skrzypek, biorąc udział w akademickim chórze i orkiestrze. W 1788 roku na prośbę głównodowodzącego wojskami Moskwy i Moskiewskiej Guberni Jeropkina, Wedel został wysłany przez zwierzchnika Akademii metropolitę Samuila Mysławskiego do Moskwy, gdzie objął obowiązki kierującego chóralną kapelą do roku 1792. Po powrocie do Kijowa ponownie kierował chórem Akademii. Ważnym momentem biografii kompozytora było spotkanie w 1794 roku z generałem carskiego wojska Lewanidowem, który zaprosił go do prowadzenia chóru korpusu. Chór ten wkrótce stał się wiodący w Kijowie. W kwietniu 1796 generał Lewanidow został przeniesiony do Charkowa i zabrał razem z sobą Wedela wraz z najlepszymi śpiewakami i muzykami. Tę dobrą passę kompozytora przerwała w listopadzie 1796 roku śmierć Katarzyny II, której generał Lewanidow był faworytem. Zarządzenia Pawła I, które zabraniały swobodnej działalności muzycznej w wojsku, zaszkodziły dalszej karierze Wedela. Kompozytor, który dosłużył się stopnia kapitana, podał się do dymisji i objął posadę nauczyciela muzyki w charkowskim Kolegium. Kolejne usztywnienia carskiej kulturalnej polityki (ukazem z 10 października 1797 roku car zabraniał śpiewać w cerkwiach koncerty i „inne wymyślone w cerkiewnym śpiewie wiersze”) zmusiły Wedela do powrotu do Kijowa. Podejrzany o wolnomyślicielstwo, na podstawie niewyjaśnionej intrygi został uznany za umyślowo chorego i w wieku 32 lat umieszczony w zakładzie odosobnienia, w którym przebywał do śmierci przez 9 lat. O wybitnym talencie Wedela świadczą jego koncerty chóralne (ponad 20) i inne kompozycje na chór. Wokalne partie charakteryzują się instrumentalną wirtuozerią, dając wyobrażenie o ówczesnym wysokim poziomie wykonawczym. Muzyka Wedela łączy w sobie tradycję popularnego wówczas na Ukrainie wielogłosowego śpiewu chóralnego z miejscowymi wpływami w postaci np. zwrotów melizmatycznych i cech melodyki ukraińskich pieśni.

Zespół Śpiewaków Miasta Katowice „CAMERATA SILESIA”

Czołowa w Polsce kameralna grupa śpiewacza, utworzona w 1990 roku przez kierującą zespołem do dziś dyrygentkę Annę Szostak.

Zespół ceniony jest przede wszystkim za perfekcyjne wykonania muzyki współczesnej. Dokonuje prawykonań, świetnie odnajduje się także w interpretacjach muzyki dawnej.

W ciągu ponad 30 lat działalności „Camerata Silesia” zdobyła międzynarodową renomę, występując w najbardziej prestiżowych salach koncertowych Europy i Azji. Zespół regularnie bierze udział w najważniejszych międzynarodowych festiwalach muzycznych w Polsce, będąc gościem m.in. „Warszawskiej Jesieni”, Wielkanocnego Festiwalu Ludwiga van Beethovena czy festiwali takich jak „Chopin i jego Europa”.

Chór był również zapraszany na ważne festiwale zagraniczne: m.in. Sommerfestspiele w Bregenz, ISCM World Music Days w Wiedniu i we Wrocławiu, Musikfestival Landschaft Westfalen w Münster czy Sounds New Contemporary Music Festival w Canterbury.

„Camerata Silesia” współpracuje z najwybitniejszymi dyrygentami, solistami, instrumentalistami i orkiestrami na świecie. Spośród tych ostatnich można wymienić zespoły tej rangi, co Wiener Symphoniker, London Philharmonic Orchestra czy Narodowa Orkiestra Polskiego Radia w Katowicach, a także Sinfonia Varsovia.

Poziom pracy chóru docenił szczególnie Krzysztof Penderecki – „Camerata Silesia” wielokrotnie współwykonywała pod batutą samego kompozytora jego *Pasję Łukasową*, *Polskie Requiem* i *Siedem bram Jerozolimy*, a podczas „Warszawskiej Jesieni” uczestniczyła w wykonaniu *Canticum Canticorum*.

foto: Karol Fatyga

W 2012 zespół został zaproszony do udziału w przedstawieniach i nagraniach na DVD scenicznej wersji *Pasji wg św. Łukasza* Pendereckiego w reżyserii Grzegorza Jarzyny. W 2017 roku chór wykonywał to samo dzieło w Londynie razem z London Philharmonic Orchestra pod dyktando Vladimira Jurowskiego.

Zespół ma w dorobku kilkadziesiąt płyt. Pięć autorskich albumów chóru, nagranych pod dyktando Anny Szostak, uzyskało Nagrodę Muzyczną „Fryderyk”,

a kilkanaście było do niej nominowanych. Nagradzane były też przedsięwzięcia, przy których „Camerata” współpracowała: monograficzna płyta z utworami Pawła Szymańskiego z 1997 roku oraz box „100 na 100”, dokumentujący sto lat muzyki polskiej, wyróżniony w 2020 roku aż dwiema statuetkami.

Zespół został objęty patronatem Miasta Katowice w 2004 roku, a także podjął stałą współpracę z NOSPR, której siedziba stała się miejscem regularnego koncertowania „Cameraty Silesii”.

Od 2024 roku Zespół Śpiewaków Miasta Katowice „Camerata Silesia” jest Instytucją Kultury Miasta Katowice współprowadzoną przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

SOPRANY

Agnieszka Bochenek-Osiecka
Aleksandra Poniszowska
Magdalena Szczypała
Magdalena Szostak-Krupowicz
Agata Witek
Kateryna Bakalchuk-Kłosowska*

ALTY

Małgorzata Barczyńska
Elżbieta Chlebek
Izabela Kopiec
Agnieszka Krusz
Karolina Sambor-Kobiąłka
Grażyna Szary

TENORY

Marek Anton
Bogusław Kowalski
Łukasz Nowak
Bogumił Stelmach
Grzegorz Wollmann

BASY

Juliusz Krzysteczko
Adam Myrczek
Remigiusz Nowak
Łukasz Smółka
Janusz Styszko

* gościnnie

Anna Szostak

for. Magdalena Halas

Dyrygent, pedagog, profesor sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne. Jest absolwentką Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Śląskiego, z którym związana jest do dzisiaj. Największe uznanie zyskała jako dyrygent Zespołu Śpiewaków Miasta Katowice „Camerata Silesia”, który prowadzi nieprzerwanie od założenia go w 1990 roku. Zespół ten, złożony z solistów wokalistów, prowadzi aktywną działalność koncertową, wykonując pod jej kierunkiem zarówno utwory wokalne *a cappella*, jak i wokalo-instrumentalne, często z udziałem wybitnych solistów, zespołów i orkiestr.

Poprowadziła ponad 300 prawykonań utworów twórców współczesnych, takich jak: Krzysztof Baculewski, Régis Campo, Wiesław Cieniała, Ryszard Gabryś, Henryk Mikołaj Górecki, Wojciech Kilar i wielu innych. Dyrygowała również prawykonaniami utworów powstałych przed wiekami i odkrytych współcześnie.

W swoim dorobku Anna Szostak ma ponad 60 wydawnictw fonograficznych. Nagrywane pod jej dyрекcją i zgodnie z jej koncepcją płyty „Cameraty” honorowane są prestiżowymi nagrodami, zdobywając uznanie krytyki w kraju i za granicą. W roku 2015 otrzymała Brązowy Medal Zasłużony Kulturze – Gloria Artis za szczególne zasługi w dziedzinie twórczości artystycznej, działalności kulturalnej oraz ochronie kultury i dziedzictwa narodowego.

3 Koncert orkiestrowy

Bohdana Piwnenko – skrzypce
Oksana Nikitiuk – mezzosopran
Dmytro Tawanec – fortepian
Narodowy Zespół Solistów KIJOWSKA KAMERATA
Roman Rewakowicz – dyrygent

Program:

Jurij Pikusz (ur. 1998)

Escape Velocity na orkiestrę kameralną (2024, prawykonanie)
zamówienie Fundacji „Pro Musica Viva”

Zoltan Almaszi (ur. 1975)

Concerto grosso nr 4 „Pory roku” na skrzypce i orkiestrę kameralną (2011)
Introdukcja. Pieśń świąteczna (styczeń)
Intermezzo. Walc na dzień św. Walentego (luty)
Tryptyk „Wiosna”:
– *Odwilż (marzec)*
– *Kiełkowanie (kwiecień)*
– *Płyną wody i kwitną ogrody (maj)*
Dyptyk „Lato”:
– *Nostalgiczny dialog (czerwiec)*
– *Bardzo szybko! (lipiec – sierpień)*
Jesień
Epilog. Pierwszy śnieg (grudzień)

Oleksandr Kozarenko (1963–2023)

Irmologion na orkiestrę smyczkową (1988)
Andante serioso
Quiocoso e forte
Amabile
Moderato
Deciso e maestoso

Konzert-Stück na fortepian i orkiestrę kameralną (1991)

Pięć weselnych śpiewów z Pokucia na głos i orkiestrę kameralną (1992)
Andante misterioso
Senza metrum
Allegro non troppo
Improvizando
Andante misterioso

Sinfonia Estravaganza na orkiestrę smyczkową (1996)

Piątek, 13 września 2024 r., godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego

W finałowym koncercie 10. Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie spotkają się trzy pokolenia twórców ukraińskiej muzyki najnowszej.

Generację najmłodszą reprezentuje pochodzący z Dniepru Jurij Pikusz, zaledwie 26-letni kompozytor, którego muzyka zabrzmiała na naszym festiwalu po raz pierwszy. Po raz pierwszy również wykonany zostanie utwór Pikusza *Escape Velocity*, skomponowany w tym roku na zamówienie Fundacji „Pro Musica Viva”. Dzieło niezwykle ciekawe, imponujące zmiennością nastrojów i technik kompozytorskich, bogactwem dźwiękowych barw, a także obfitością nawiązań i aluzji do różnych aspektów muzyki przeszłości.

Twórczość pochodzącego ze Lwowa Zoltana Almasziego, jednego z najznakomitszych przedstawicieli średniego pokolenia kompozytorów ukraińskich, pojawia się regularnie w programie Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie. *Concerto grosso nr 4 „Pory roku”* powstało dla Bohdany Piwnenko. Z tematem pór roku mierzyło się w historii muzyki wielu twórców, od Vivaldiego, poprzez Czajkowskiego, po Astora Piazzollę – Almaszi postanowił stworzyć „ukraińską wersję” tego tematu. Kompozytor tak pisał o dziele: „Tak się złożyło, że nasz rok zaczyna się i kończy zimą. W związku z tym w moim utworze części «zimowe» nie następują po sobie, lecz otwierają (styczeń i luty) i zamykają (grudzień) cykl, tworząc logiczne ramy. Dalej jest tryptyk *Wiosna*. Tutaj uwaga poświęcona jest każdemu miesiącowi, bo wiosna jest dla mnie bardzo długa, różnorodna i kolorowa. A potem czas zaczyna się kurczyć, uciekać. Czerwiec jest trochę melancholijny, jest tu trochę zmęczenia wiosennym szaleństwem. Natomiast lipiec i sierpień mijają *Bardzo szybko!* (nazwa części), dosłownie jednym tchem, zupełnie jak wakacje – jakby w jeden dzień. Jeśli chodzi o jesień, jest ona monolityczna i krótka w cyklu (choć w ostatnich latach z reguły trwa do Bożego Narodzenia). A grudzień jest epilogiem, podsumowaniem, może posłowiem... Szczególna harmonia w tym wszystkim polega dla mnie na zbieżności moich odczuć co do «dramaturgii» roku kalendarzowego i praw dramaturgicznych budowania wielkiego, cyklicznego utworu”.

Druga część koncertu poświęcona została pamięci Oleksandra Kozarenki, pochodzącego z Kołomyi jednego z najwybitniejszych kompozytorów swego pokolenia, zmarłego w ubiegłym roku w wieku niespełna 60 lat. Jego *Concerto rutheno* na fortepian i orkiestrę kameralną zabrzmiało

podczas Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie w roku 2021. Dziś wykonane zostaną cztery utwory Kozarenki z początkowego okresu jego twórczości.

Irmolohion na orkiestrę smyczkową, skomponowany jeszcze za czasów Związku Radzieckiego (1988), to pierwsze dzieło Kozarenki nawiązujące do muzyki sakralnej – inspiracje religijne odgrywały później ważną rolę w muzyce kompozytora. Tytułowy irmolohion to księga liturgiczna Kościoła prawosławnego; utwór stanowi opracowanie śpiewów religijnych z epoki baroku. Kompozytor ujął je w formę pięcioczęściowej suity, której kolejne części nawiązują do barokowych wzorców: chorału, pieśni, arii, adagia baletowego i menueta.

Elementy neobarokowe odnaleźć można również w *Konzert-Stück* na fortepian i orkiestrę kameralną (1991), nawiązującym do barokowego *concerto grosso*. Sam Kozarenko wskazywał tu na inspirację *Koncertem fortepianowym* Alfreda Schnittkego, słyszalne są również nawiązania do *Toccaty i Fugi d-moll* Johanna Sebastiana Bacha, choć język muzyczny utworu jest znacznie bardziej nowoczesny niż w przypadku *Irmolohionu*.

Pięć weselnych śpiewów z Pokucia na głos i orkiestrę kameralną (1992) to opracowania specyficznego gatunku weselnych pieśni ludowych, śpiewanych podczas spotkania młodej pary (po ukraińsku nazywanych *ładkannia*). Utwór zwraca uwagę olbrzymią różnorodnością stylistyczną – fragmenty o niemal impresjonistycznej wrażliwości na barwę sąsiadują z odcinkami o awangardowym, wręcz sonorystycznym charakterze, nie brak także aluzji do rozmaitych gatunków muzyki rozrywkowej. Ta niezwykła pod względem wykorzystanych środków techniki kompozytorskiej stylizacja muzyki ludowej może się równać chyba tylko ze słynnymi *Folk Songs* Luciana Beria.

Sinfonia Estravaganza w wykonywanej dziś jednoczęściowej wersji na orkiestrę smyczkową powstała w roku 1996; w latach 2008–2010 Kozarenko uzupełnił ją o kolejne dwie części. Ta żywiołowa, energiczna kompozycja łączy cechy ukraińskiej kołomyjki z inspiracjami jazzowo-bluesowymi, a całość utrzymana jest w improwizacyjnym charakterze.

Paweł Markuszewski

for: Marija Hladko

Jurij Pikusz (ur. 1998 w Dnieprze) jest absolwentem Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy w klasie kompozycji Oleksandra Kostina i Mykoły Kowalinasa (2023). Otrzymał IV nagrodę i nagrodę specjalną Waltera Feldmana na Ogólnoukraińskim Konkursie Kompozytorskim im. B. Latoszyńskiego (Charków 2018). Jest zwycięzcą II Ogólnoukraińskiego Konkursu Kompozytorskiego im. M. Skoryka. Otrzymał stypendium im. Metropolity Andreja Szeptyckiego (Lwów 2021). Brał udział w licznych kursach mistrzowskich

muzyki nowej. Uczestniczył w koncertach w ramach nowo utworzonego Centrum Muzyki Młodych (Kijów).

Twórczość Jurija Pikusza obejmuje utwory orkiestrowe i kameralne. Były one wykonywane na prestiżowych festiwalach muzyki współczesnej: „Usedomer Musikfestival” (Niemcy, 2023), „Kontrasty” (2019, 2020, 2021), „Kharkiv Music Fest” (2018, 2023), „Nowa Muzyka w Ukrainie” (2018) i in. Wśród wykonawców utworów Pikusza są między innymi: Narodowy Zespół Solistów „Kijowska Kamerata”, Narodowa Orkiestra Symfoniczna, kwartet Kharkiv Music Fest, zespoły Nostri Temporis (Ukraina), Recherche Ensemble (Niemcy), Proton Ensemble Bern (Szwajcaria), Kateryna Bojczuk, Wiktor Rekało i inni.

for: Dmytro Boncharenko

Zoltan Almaszi (ur. 1975 we Lwowie) – ukraiński kompozytor, wiolonczelista, laureat Nagrody im. L. Rewuckiego (2003), Nagrody im. B. Latoszyńskiego (2012). Ukończył lwowski Państwowy Wyższy Instytut Muzyczny im. M. Łysenki w klasach kompozycji i wiolonczeli Jurija Łaniuka, a następnie staż asystencki w Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy im. P. Czajkowskiego w Kijowie pod kierunkiem Jewhena Stankowycza. Dwukrotnie (jako wiolonczelista i jako kompozytor) był laureatem Międzynarodowego

Konkursu im. S. Prokofiewa w Mariupolu. Zoltan Almaszi jako kompozytor i wykonawca bierze aktywny udział we wszystkich największych festiwalach muzyki współczesnej na Ukrainie („Kontrasty”, „Forum Muzyki Młodych”, „Kyiv Music Fest”, „Muzyczne Premiery Sezonu”, „Dwa Dni i Dwie Noce Nowej Muzyki”). Utwory kompozytora wykonywano w Szwajcarii, Francji, Węgrzech, Holandii, Białorusi, Mołdowie, Niemczech, Austrii, Stanach Zjednoczonych. Szczególne znaczenie dla kompozytora ma Polska. To właśnie

ze strony polskich organizacji kulturalnych miał najwięcej zamówień. Za najdonioślejsze wydarzenie w swej twórczej biografii kompozytor uważa wykonanie w warszawskiej Filharmonii Narodowej *Symfonii „Wyspa”* przez Narodową Orkiestrę Ukrainy w ramach festiwalu „Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie”. W 2008 roku studiował w Katowicach u Aleksandra Lasonia w ramach programu stypendialnego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP „Gaude Polonia”. Almaszi jest autorem ponad 80 utworów na różne obsady.

Oleksandr Kozarenko (ur. 1963 w Kołomyi – zm. 2023 w Iwano-Frankiwsku), kompozytor, pianista, muzykolog. Ukończył Kijowskie Konserwatorium Muzyczne w klasie fortepianu Wołodymyra Worobiowa, kompozycji Myrosława Skoryka i muzykologii Iwana Laszenki. W 2004 roku odbywał staż w Julius-Maximilians-Universität w Würzburgu. Otrzymał doktorat z muzykologii.

Jako pianista był laureatem pierwszej nagrody na Ogólnoukraińskim Konkursie Muzycznym im. M. Łysenki, a za swój kompozytorski dorobek otrzymał państwowe nagrody im. L. Rewuckiego i M. Łysenki. Przez wiele lat jako pianista-kameralista partnerował wybitnej ukraińskiej skrzypaczce Lidii Szutko. Wykładał kompozycję i przedmioty teoretyczne w Lwowskiej Akademii Muzycznej. Jego twórczość obejmuje wszystkie rodzaje muzyki – symfoniczną, operową, baletową, chóralną, kameralną, wokalną. Napisał muzykę do około 50 przedstawień teatralnych. Inspiracją dla jego muzyki były różne zjawiska kultury, charakteryzuje ją polistylistyka, znaczący jest też wpływ muzyki Huculszczyzny i Pokucia. Jego utwory trafiają do repertuaru czołowych zespołów Ukrainy. Wykonywane były na wielu festiwalach Europy.

Олександр Козаренко

П'ять весільних ладнань з Покуття

1.
Короваєва пара по припічку ся
грала
Та все в піч зазирала.
Ой, чи є в пічі місце короваєві сісти
Ой, чи знаєш раю, що в нашім
короваю?
Водиці з криниці, а масло з крамниці
А яйця з-Підгайці – то наші
коровайці!
Ой, раю, наш короваю Тобі музики
грають, хорошенько співають
На тобі різні квіти, щоб любилися
діти.
2.
Пречиста Діво Мати, ввійди до нас
до хати Будемо зачинати, віночки
нам сплітати.
Подай, Матінко, голку та й ниточку
шовку
Та й зубочок-чесночок, із гвоздиків
снопочок.
Подай, Матінко, зіллє... та й решето-
-пір'є...
3.
Ой, де сиділи, де си поділи молодої
мамка?
Що не увійдуть до нової хатки.
Ой, де сиділи, де си поділи молодої
мамка?
Що не уступ'є, що не викуп'є
віночок у жіночок?

Oleksandr Kozarenko

Pięć weselnych śpiewów z Pokucia

1.
Korowajowa para przy piecu hasała
I ciągle w piec zagłądała.
Oj, czy jest w piecu miejsce dla koro-
waja na wejście
Oj, czy wiesz raję, co jest naszym
korowaju?
Woda ze studni, a masło kupione
A jajka z Podhajec – to nasze korowaje!
Oj, raję, nasz korowaju
Tobie muzycy grają, dobrzeńko śpie-
wają
Na tobie różne kwiecie, aby cię lubiły
dzieci.
2.
Przeczysta Dziewico Matko, wejdź
do nas do chaty
Będziemy zaczynać, wianeczki nam
pleść.
Podaj, Mateczko, igłę i niteczkę
jedwabną
Taj ząbek czosnku i z gwoździków
snopek.
Podaj, Mateczko, ziele... i z piór sito...
3.
Oj, gdzie siedziała, gdzie się podziała
młodej mama?
Że nie wejdzie do nowej chaty.
Oj, gdzie siedziała, gdzie się podziała
młodej mama?
Że nie ustąpi, że wianek nie wykupi
u kobiet?

4.

Най калинка сі ломит, молоденька
сі клонит
Всій своїй родиночці.
То не папороть паде, мамка
віночок кладе
Білими рученьками, дрібними
слізоськами.

5.

Засіяло срібло-золото довкола
Ой, клонися молоденька до стола
Ой, до стола, до покуття низенько
Буде тобі тяжко-важко в серденько
Бо як прийде пан молодий
з дружбою
Возьме тебе молоденьку з собою
Возьме тебе молоденьку в божий
храм
Там ти будеш присягати к образам
Там ти будеш присягати навіки,
Покотяться дрібні слізки як ріки!

4.

Niech się kalina łamie,
panna młoda się kłania
Całej swojej rodzinie.
To nie paproć spada, mama wianek
kładzie
Białymi rączkami, drobnymi
łezkami.

5.

Zaświeciło srebro-złoto dokoła
Oj, ukłoń się panno młoda do stołu
Oj, do stołu, do ławy niziutko
Będzie tobie ciężko-gorzko w serduszku
Bo gdy przyjdzie pan młody z družbą
Weźmie ciebie młodziutką z sobą
Weźmie ciebie młodziutką w dom boży
Tam ty będziesz przysięgać do obrazu
Tam ty będziesz przysięgać na wieki,
Poleją się drobne łezki jak rzeki!

foto: Ołeh Pawluczenko

Bohdana Piwnenko

Dyrektor Generalny i Artystyczny oraz solistka Narodowego Zespołu Solistów „Kijowska Kamerata”. Zastępcza Artystka Ukrainy. Ukończyła Narodową Akademię Muzyczną Ukrainy pod kierunkiem Bohodara Kotorowycza i Ihora Pylatiuka oraz staż asystencki u Bohodara Kotorowycza. Uczestniczyła w kursach mistrzowskich prowadzonych przez P. Wernikowa, W. Tretiakowa, Z. Brona, O. Parhomenko, B. Gromowa.

Jest laureatką międzynarodowych konkursów skrzypcowych, m.in. I nagrody „IBLA Grand Prize” oraz nagrody specjalnej (koncert w Carnegie Hall 9 maja 2017 roku), Grand Prix na International Youth & Music Festival w Wiedniu (2001) i in.

Od 2004 roku jest solistką, a od 2023 Dyrektorem Generalnym i Artystycznym Narodowego Zespołu Solistów „Kijowska Kamerata”. W latach 2013–2023 była profesorem Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy.

Jako solistka występowała z czołowymi ukraińskimi orkiestrami, prezentując ukraińską muzykę na całym świecie, w tym w Filharmonii Berlińskiej, Weill Hall Carnegie Hall, Palau de la Musica Catalana, na festiwalach „Berliner Festspiele MaerzMusik”, „Europaisches Klassik Festival”, „Kyiv Music Fest”, „Warszawska Jesień”, „Nostalgie”, „Malta Festival”. Regularnie dokonuje prapremier utworów ukraińskich kompozytorów współczesnych. Wraz z kompozytorem zaprezentowała autorski program *Melodie chwil* Walentyna Sylwestrowa.

Jej nagrania obejmują *Antologię Współczesnej Muzyki Ukraińskiej*, 11 płyt CD z muzyką M. Skoryka, W. Sylwestrowa, J. Stankowycza, W. Zubycykiego, Z. Almashiego, I. Szczerbakowa, O. Lewkowycza. W 2020 roku nakładem wytwórni Naxos ukazał się *Ukraiński kwintet* z muzyką B. Latoszyńskiego, W. Sylwestrowa i W. Polowej.

Wielu czołowych kompozytorów ukraińskich dedykowało utwory Bohdanie Piwnenko. Są wśród nich Walentyn Sylwestrow (dwa cykle na skrzypce i fortepian), Jewhen Stankowycz (*Koncert nr 4*), Wołodymyr Zubycycki (*Koncert nr 1*), Zoltan Almashi (*Pory roku*), Wiktorija Polowa (*Dusza*).

Współpracowała z takimi dyrygentami jak: Antony Inglis, Juozas Domarkas, Wołodymyr Sirenko, Saulius Sondeckis, Oksana Lyniw, Wołodymyr Szejko, Teodor Kuchar, Natalia Ponomarczuk, Erki Pehk, Liutauras Balciunas i in.

foto: z archiwum artystki

Oksana Nikitiuk

Wybitna ukraińska śpiewaczka i dyrygentka, ukończyła Narodową Akademię Muzyczną Ukrainy im. P. Czajkowskiego w Kijowie w zakresie dyrygentury chóralnej i symfonicznej. Jest laureatką pierwszej nagrody na Ogólnoukraińskim Konkursie Dyrygentury Chóralnej. Otrzymała nagrody Ministerstwa Kultury Ukrainy, Parlamentu Kanady, Stałego Przedstawicielstwa Ukrainy przy Radzie Europy.

Swoją aktywność dzieli między śpiew solowy i prowadzenie zespołów chóralnych i orkiestrowych. Była solistką Narodowego Chóru Ukrainy „Dumka”, z którym występowała na kilku kontynentach w wielu krajach świata. Jest solistką Narodowego Zespołu Solistów „Kijowska Kamerata” – orkiestry, która dokonała szeregu prawykonań utworów kompozytorów ukraińskich. Od 2024 roku jest solistką Państwowego Chóru „Łotwa” w Rydze, gdzie także prowadzi Chór „Ikšķile” i aktywnie promuje muzykę ukraińską.

Brała udział w wielu festiwalach w Ukrainie i różnych krajach Europy. Polscy słuchacze podziwiali Oksanę Nikitiuk na Festiwalach „Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie” w jej niezwykłych interpretacjach utworów ukraińskiego kompozytora Oleha Kywy. Współpracowała z wiodącymi zespołami Ukrainy – Narodową Orkiestrą Symfoniczną Ukrainy, Orkiestrą Ukraińskiego Radia w Kijowie, orkiestrami ukraińskich filharmonii pod batutą Jewhena Sawczuka, Wołodymyra Sirenki, Romana Kofmana, Walerija Matiuchina, Romana Rewakowicza, Igora Błażkowa, Oksany Lyniw i innych.

Jest wykładowcą Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy im. P. Czajkowskiego w Kijowie. Zachwyca jej niezwykła muzykalność i piękna barwa mezzosopranowego głosu. Repertuar artystki w większości wypełniają ukraińskie i światowe utwory współczesne. Z wielkim upodobaniem sięga śpiewaczka do skarbnicy ukraińskiej muzyki ludowej.

Dmytro Tawanec

ukończył Narodową Akademię Muzyczną Ukrainy oraz studia podyplomowe w tejże uczelni, gdzie studiował pod kierunkiem prof. Wsiewołoda Worobiowa. Jest laureatem Ogólnopolskich Konkursów Pianistycznych, finalistą I i II Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. V. Horowitza. Od 1999 roku współpracuje z Narodowym Zespołem Solistów „Kyiv Camerata”.

Dmytro brał udział w festiwalach: „Music Fest” (Kijów),

„Dwa Dni i Dwie Noce” (Odessa), I Festiwalu Muzyki Nowoczesnej (Erywań, Armenia), Dniach Kultury Ukraińskiej w Niemczech (Berlin), Dniach Muzyki Ukraińskiej w Warszawie (Polska), „Maraton Nowej Muzyki 2005” (Praga, Czechy), „Warszawska Jesień” (Polska). Współpracował jako solista z wieloma orkiestrami, m.in. Filharmonią Narodową (dyrygent – Jacek Kaspszyk), Orkiestrą Symfoniczną NOSPR. Jest solistą i dyrektorem wykonawczym Narodowego Zespołu Solistów „Kijowska Kamerata”. W 2017 roku otrzymał tytuł Zasłużonego Artysty Ukrainy.

Jako „Kyiv Piano Duo” z Oleksandrą Zajcewą są zwycięzcami międzynarodowych konkursów duetów fortepianowych: CMF (Paryż, Francja), Konkursu im. Schuberta (Czechy), Piano Six Hands (Marktobberdorf, Niemcy), konkursów w Kownie (Litwa), Valberg (Francja), Konkursu im. Edvarda Griega (Oslo, Norwegia). Koncertowali na Ukrainie, w Rosji, Danii, Francji, Polsce, Węgrzech, Czechach, Holandii, Szwajcarii, Kuwejcie, brali udział w festiwalach: „Tavaszi” (Budapeszt, Węgry), „Virtuoso” (Lwów, Ukraina), Copenhagen Summer Festival (Dania), „Schubertiade” (Roskilde, Dania), Letni Festiwal w Ochrydzie (Macedonia), „Bieszczady bez granic” (Sanok, Polska), „Muzyczne Premiery Sezonu” (Kijów, Ukraina), „Kyiv Music Fest” (Kijów).

Duet współpracuje z Henrikiem Svitzerem, Andrasem Adorjanem, Pierre-Yvesem Artaudem przy seminariach fletowych w Danii. Wykonuje szeroki repertuar na fortepian na cztery ręce, dwa fortepiany, koncerty z orkiestrą. Współpracuje z wieloma orkiestrami Ukrainy i zagranicą. Kyiv Piano Duo wydało płytę CD z muzyką Schuberta na fortepian na cztery ręce. Oleksandra i Dmytro są organizatorami i dyrektorami artystycznymi Międzynarodowego Festiwalu „Chamber Music Session”.

Narodowy Zespół Solistów KIJOWSKA KAMERATA

Wiodący ukraiński zespół wykonujący muzykę kameralną różnych stylów i epok. Repertuar zespołu wypełniają utwory A. Vivaldiego, J.S. Bacha, J. Haydna, W.A. Mozarta, E. Griega, A. Dworaka, A. Schönberga, jak również najbardziej znaczące przykłady muzyki awangardowej drugiej połowy XX w. Najważniejszą część aktywności zespołu zajmuje jednak wykonywanie i popularyzacja rodzimej ukraińskiej muzyki współczesnej.

Zespół „Kijowska Kamerata” został założony w 1977 roku przez wybitnego pianistę Valerego Matiuchina. Inspiracją do powstania zespołu była potrzeba wykonywania nowo powstałych ukraińskich utworów kompozytorów zrzeszonych w Związku Kompozytorów Ukrainy. Przez długi czas „Kijowska Kamerata” była swego rodzaju laboratorium ukraińskiej muzyki współczesnej. Zespół dokonał wielu prawykonań utworów ukraińskich kompozytorów – Walentyna Sylwestrowa, Jewhena Stankowycza, Iwana Karabica, Myroslawa Skoryka, Oleha Kiwy i innych.

W 1993 roku zespół otrzymał status państwowy. Za wieloletnie zasługi w rozwijaniu i promocji ukraińskiej kultury muzycznej „Kijowska Kamerata” w 1997 roku otrzymała Państwową Nagrodę im. M. Łysenki. W 2000 roku zespołowi przyznano status Narodowy. Od 2023 roku dyrektorem zespołu jest Bohdana Piwnenko, ukraińska skrzypaczka o znakomitym dorobku artystycznym.

Narodowy Zespół Solistów „Kijowska Kamerata” składa się z wybitnych muzyków, większość z nich to laureaci międzynarodowych i ukraińskich konkursów muzycznych. Występują oni w różnych składach od najbardziej kameralnych duetów do małej orkiestry symfonicznej, co stanowi o bardzo obszernym repertuarze zespołu.

Zespół ma na swym koncie szereg nagrań archiwalnych dla ukraińskiego radia i telewizji, a także znaczący dorobek płytowy. Jest stałym uczestnikiem najważniejszych festiwali muzycznych Ukrainy. „Kijowska Kamerata” odbyła liczne tournées koncertowe w Niemczech, Austrii, Francji, USA, Chinach, Polsce, Grecji, Rosji, krajach bałtyckich, Armenii, Gruzji. W kwietniu 2024 roku „Kijowska Kamerata” wystąpiła z programem muzyki ukraińskiej w słynnej Carnegie Hall w Nowym Jorku.

foto: Karol Fatyga

Narodowy Zespół Solistów KIJOWSKA KAMERATA

SKRZYPCE I

Kyryło Bondar
Oleksandr Iwanow
Wiktorija Szkit
Olha Akolisznowa
Alisa Kuznecowa
Oleh Seredynski

SKRZYPCE II

Dmytro Żembrowski
Jurij Dubynski
Olesia Pastuch
Olha Piskowa

Hanna Frołowa
Oleksij Aleksiejew

ALTÓWKI

Walentyna Buhrak
Iryna Oneszcza
Andrij Tuczapec
Witalij Prokop

WIOLONCZELE

Lolita Chomiczenko
Lubow Mosijczuk
Artem Zamkow
Zoltan Almaszi

KONTRABASY

Nazarij Stec
Andrij Melnyk

FLET

Dmytro Kuźmin

OBÓJ

Uliana Makiejewa

KLARNET

Oleksandr Hanapolski

PERKUSJA

Heorhij Czernenko

FORTEPIAN

Dmytro Tawanec

KLAWESYN

Wołodymyr Woroncuk

for. Bartek Barczyk

Roman Rewakowicz

Absolwent Akademii Muzycznej w Warszawie, gdzie studiował teorię muzyki, a także kompozycję pod kierunkiem Mariana Borkowskiego oraz dyrygenturę w klasie Bogusława Madeya. Występował z orkiestrami symfonicznymi Rosji, Białorusi, Serbii, Słowacji oraz orkiestrami symfonicznymi filharmonii w Polsce i Ukrainie, wśród nich z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Ukrainy w Kijowie, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii we Lwowie, Zespołem Solistów „Kijowska Kamerata”, Orkiestrą Kameralną „Wirtuosi Lwowa”, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Narodowej. Zajmuje się również chóralską, prowadząc warszawski Chór „Cappella Corale Varsaviana”, a także współpracując z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka” w Kijowie.

Roman Rewakowicz szczególną uwagę poświęca muzyce współczesnej. W 1995 roku we Lwowie wraz z kompozytorami zrzeszonymi w Lwowskim Oddziale Związku Kompozytorów Ukrainy założył Festiwal Muzyki Współczesnej „Kontrasty”, na którym dokonał prawykonań utworów Igora Szčerbakowa, Jurija Łaniuka i Edwarda Sielickiego, jak również ukraińskich prawykonań dzieł m.in. Witolda Lutosławskiego, Krzysztofa Pendereckiego, Zygmunta Krauzego, Andrzeja Nikodemowicza, Arvo Pärta.

W kwietniu 2008 roku na Festiwalu „Premiery Sezonu” z Orkiestrą „Kijowska Kamerata” wykonał koncert premier utworów młodych ukraińskich kompozytorów – byłych stypendystów Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Gaude Polonia”, zamówionych przez Polski Instytut w Kijowie. W kwietniu

2009 projekt ten miał swoją kontynuację z Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus pod dykcją Romana Rewakowicza. Podczas koncertowego tournée w Polsce i Ukrainie wykonane zostały wymienione już oraz cztery nowe utwory młodych ukraińskich kompozytorów z udziałem śpiewaczek Marty Boberskiej i Agaty Zubel. Koncerty odbyły się w Warszawie, Lublinie, Lwowie, Winnicy, Odessie i Kijowie. Utwory te zabrzmiały także na koncercie 6. Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie.

W roku 2013 – roku jubileuszu 100-lecia urodzin Witolda Lutosławskiego – odbyło się 14 bardzo dobrze przyjętych koncertów z muzyką Lutosławskiego w Ukrainie i Rosji z udziałem ukraińskich i rosyjskich orkiestr pod jego dykcją. Solistami byli m.in. Olga Pasiecznik, Lukas Geniusas, Beata Bilińska, Maciej Grzybowski, József Örmény, Dmytro Tkachenko. Lata 2016–2017 przyniosły współpracę dyrygenta z Zespołem Kameralnym „Kijowscy Soliści”. W kilkunastu miastach Ukrainy i Polski odbyły się koncerty pt. „Polsko-ukraińskie muzyczne dialogi”, na których repertuar złożyły się utwory kompozytorów polskich – Wojciecha Kilara, Zygmunta Krauze, Macieja Zielińskiego, Tomasza Opalki oraz ukraińskich – Walentyna Sylwestrowa, Igora Szčerbakowa, Zoltana Almaszi i Oleksandra Szymko.

W 2018 roku Roman Rewakowicz wziął udział w Festiwalu „Wratlavia Cantans” we Wrocławiu z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka”. We współpracy z Instytutem Adama Mickiewicza zrealizował cykl koncertów w Kijowie pt. „Muzyka Niepodległości” z udziałem Narodowego Chóru Ukrainy „Dumka” i Narodowej Orkiestry Symfonicznej Ukrainy, wykonując m.in. utwory chóralne a cappella Henryka Mikołaja Góreckiego i *Symfonię „Polonia”* Ignacego Jana Paderewskiego.

Rok 2019 to występy dyrygenta w m.in. w Mińsku, Kijowie, Lwowie, Warszawie, także z repertuarem Moniuszkowskim w roku Jubileuszu 200-lecia urodzin kompozytora oraz nagrania utworów Góreckiego z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka” i utworów kompozytorów ukraińskich z Orkiestrą Symfoniczną Ukraińskiego Radia w Kijowie.

We wrześniu 2022 roku we Wrocławiu wraz z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka” z Kijowa, Chórem Narodowego Forum Muzyki z Wrocławia oraz z Orkiestrą Filharmonii Narodowej z Warszawy dokonał prawykonań oratorium *Wyraj* Oleksandra Szymki podczas finałowego koncertu 57. Międzynarodowego Festiwalu Oratoryjno-Kantatowego „Wratlavia Cantans”.

1999 1. DNI

6 grudnia Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Aleksander Szczetyński, Walentyn Bibik, Jewhen Stankowycz, Myrośław Skoryk, Igor Szczerbakow, Jurij Łaniuk
wykonawcy: Wołodymyr Duda – skrzypce, Jurij Łaniuk – wiolonczela, József Örmény – fortepian, Chór Kameralny „Gloria”

7 grudnia Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Mykoła Dylecki, Dmytro Bortniański, Artem Łuka Wedel, Maksym Berezowski, Mykoła Łysenko, Kyryło Stecenko, Oleksandr Koszyć, Dmytro Kacał, Mykoła Leontowycz, Andrij Hnatyszyn, Oleksandr Jakowczuk, Stanisław Ludkewycz, Hanna Hawryleć
wykonawcy: Chór Chłopięcy i Męski DUDARYK, Mykoła Kacał – dyrygent

8 grudnia Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Walentyn Sylwestrow, Borys Latoszyński
wykonawcy: József Örmény – fortepian, Sinfonia Varsovia, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

2001 2. DNI

3 czerwca Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Denys Siczynski, Wasyl Barwinski, Bohdana Frolak, Jakiw Stepowij, Łesia Dyczko, Anatolij Kos-Anatolski, Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Marta Boberska – sopran, Krzysztof Zbijowski – klarnet, Kuba Jakowicz – skrzypce, Natalia Rewakowicz – fortepian

6 czerwca Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Jurij Łaniuk, Jewhen Stankowycz
wykonawcy: Anna Sawycka – skrzypce, Iryna Semenenko – sopran, Mychajło Tyszczenko – tenor, Mykoła Kowal – baryton, Serhij Mahera – bas, Narodowy Chór Ukrainy „DUMKA”, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

2004 3. DNI

2 listopada Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Dylecki, Dmytro Bortniański, Artem Łuka Wedel, Mychajło Werbycki, Mykoła Łysenko, Kyryło Stecenko, Bohdan Sehin
wykonawcy: Chór Kameralny „Gloria”, Wołodymyr Sywochip – dyrygent

3 listopada Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Lew Rewucki, Stefania Turkewycz, Borys Latoszynski, Wasyl Barwiński, Bohdana Frolak, Walentyn Bibik, Walentyn Sylwestrow
wykonawca: József Örmény – fortepian

5 listopada Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Walentyn Sylwestrow, Borys Latoszynski
wykonawcy: Anna Sawycka – skrzypce, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

6 listopada Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
 tańce i muzyka huculska / Huculski Zespół Pieśni i Tańca, Petro Kniazewycz – dyrygent

2012 4. DNI

15 października Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Myrośław Skoryk, Wasyl Barwiński, Jewhen Stankowycz, Zoltan Almaszi
wykonawcy: Lwowskie Trio Fortepianowe: Marta Semczyszyn – skrzypce, Solomija Kanczalaba – wiolonczela, Natalia Rewakowicz – fortepian

17 października Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Oleksij Szmurak, Anna Korsun, Iryna Blochina, Olena Sierowa, Maksym Kolomijec, Mychajło Szwed, Bohdan Sehin
wykonawcy: Ensemble Nostri Temporis, Grzegorz Wierus – dyrygent

18 października Kościół Św. Krzyża
kompozytorzy: Stepan Dechtiarew, Iwan Domaradzki, Mykoła Łysenko, Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Chór Kameralny „Kijów”, Mykoła Hobdyč – dyrygent

20 października Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Wiktor Kosenko, Jakiw Stepowij, Myrośław Skoryk, Kyryło Stecenko, Walentyn Sylwestrow, Wasyl Barwiński, Nestor Nyżankiwski, Denys Bonkowski, Mykoła Kołessa, Dezyderij Zador
wykonawcy: Olga Pasiecznik – sopran, Natalia Pasiecznik – fortepian

21 października Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Oleksandr Szymko, Lubawa Sydorenko, Igor Szczerbakow, Zoltan Almaszi
wykonawcy: Bartosz Koziak – wiolonczela, József Örmény – fortepian, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

2019 5. DNI

18 października Sala Koncertowa Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina
kompozytorzy: Bohdana Frolak, Andrij Merchel, Olena Illycka, Jewhen Petryczenko, Oleksandr Szymko, Bohdan Sehin, Bohdan Krywopust, Zoltan Almaszi, Witold Lutosławski
wykonawcy: Andrij Pałłow – skrzypce, Bohdan Krywopust – fortepian

21 października Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Walentyn Sylwestrow, Witold Lutosławski
wykonawcy: Oksana Nikitiuk – mezzospran, Dmytro Tavanets – fortepian

23 października Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Wołodimir Szumejko, Igor Szerbakow, Witold Lutosławski, Jewhen Stankowycz, Oleh Kywa
wykonawcy: Kateryna Suprun – altówka, Dmytro Tavanets – fortepian, Oksana Nikitiuk – mezzospran, Narodowy Zespół Solistów „Kijowska Kamerata”, Roman Rewakowicz – dyrygent

2020 6. DNI

6 września Sala Biblioteki Rolniczej – Narodowego Instytutu Kultury i Dziedzictwa Wsi
 Kalendarzowo-obrzędowe, liryczne i historyczne ukraińskie pieśni z Polesia i Ukrainy Centralnej
wykonawcy: Zespół Wokalny MORE

8 września Kościół Świętego Krzyża
kompozytorzy: Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Duet wiolonczelowy Magdalena Bojanowicz / Bartosz Koziak

11 września Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Lubawa Sydorenko, Mychajło Szwed, Switłana Azarowa, Bohdan Sehin, Zoltan Almaszi, Ołeksandr Szymko
wykonawcy: Iwona Hossa – sopran, Orkiestra Filharmonii Narodowej, Roman Rewakowicz – dyrygent

2021 7. DNI

4 września Bazylika Archikatedralna św. Jana Chrzciciela
 anonimowe wielogłosowe koncerty chóralne pierwszej połowy XVIII w. oraz utwory Mykoły Dyleckiego, Maksyma Berezowskiego, Artema Wedela i Dmytra Kotki.
wykonawcy: A Cappella Leopold (Lwów)
 Ludmiła Kapustina – dyrygent

8 września Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego
kompozytorzy: – Jewhen Stankowycz, Zoltan Almaszi, Ołeksij Retyński, Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Royal String Quartet (Warszawa)
 Izabella Szałaj-Zimak – I skrzypce, Elwira Przybyłowska – II skrzypce,
 Paweł Czarny – altówka, Michał Pepol – wiolonczela

11 września Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Wołodimir Zahorcow, Igor Szerbakow, Wołodimir Runczak, Oleh Kywa, Ołeksandr Kozarenko
wykonawcy: Maria Kijach – flet, Kyryło Bondar – skrzypce, Jarosława Neklajewa – harfa, Oksana Nikitiuk – mezzosopran, Dmytro Tawanec – fortepian
 Narodowy Zespół Solistów „Kijowska Kamerata” (Kijów)
 Roman Rewakowicz – dyrygent

2022 8. DNI

4 września Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego
kompozytor: Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Dmytro Choni – fortepian

6 września Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego
kompozytorzy: – Leonid Hrabowski, Oleh Bezborodko, Juri Łaniuk, Ołeksandr Szczetyński
wykonawcy: Chain Ensemble, Andrzej Bauer – dyrygent

8 września Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Ołeksandr Szymko, Zoltan Almaszi, Bohdana Frolak
wykonawcy: Bartosz Koziak – wiolonczela, Tamara Kalinkina – sopran, Natałka Polovynka – mezzosopran, Hubert Zapiór – baryton, Chór i Orkiestra Filharmonii Narodowej w Warszawie, Roman Rewakowicz – dyrygent

2023 9. DNI

3 września Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego
kompozytorzy: Jewhen Stankowycz, Zoltan Almaszi, Jewhen Orkin, Oleh Bezborodko, Bohdan Sehin, Mychajło Szwed, Myrosław Skoryk, Hennadij Laszenko, Igor Szerbakow, Bohdana Frolak, Konstantyn Wileński
wykonawcy: Kyiv Piano Duo: Ołeksandra Zajcewa, Dmytro Tawanec

5 września Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego
kompozytor: Mykoła Dylecki
wykonawcy: Wrocław Baroque Ensemble, Andrzej Kosendiak – dyrygent

10 września Atrium biurowca Senator
kompozytorzy: Bohdana Frolak, Olena Ilnytska
wykonawcy: Igor Leschishin – obój,
 Sekstet Wokalny proMODERN
 Orkiestra NFM Filharmonii Wrocławskiej
 Roman Rewakowicz – dyrygent

pisali o nas

„Poza paroma stereotypami wciąż niewiele wiemy o muzyce Ukrainy. Naszą wiedzę postanowił uzupełnić kierownik Fundacji „Pro Musica Viva”, dyrygent Roman Rewakowicz. Zorganizował Dni Muzyki Ukraińskiej. (...)

Przemiłą rewelacją okazał się koncert finałowy, podczas którego wykonano utwory Borysa Latoszyńskiego i Walentyna Silwestrowa. (...)

Metamuzyka na fortepian i orkiestrę Silwestrowa z roku 1992 (...), która sprawia, że czas staje w miejscu, zasługuje na karierę, jaką zrobiła przed kilku laty *III Symfonia* Góreckiego. Zwłaszcza w tak doskonałym wykonaniu orkiestry Sinfonia Varsovia. To dzięki jej grze pod batutą niezwykle utalentowanego dyrygenta z Ukrainy, Wołodymyra Sirenki, śródowny koncert należał do najciekawszych i najlepiej wykonanych w Warszawie w mijającym roku.”

Bartosz Kamiński
Gazeta Wyborcza, 10 grudnia 1999

„Niewiele wiemy o muzyce ukraińskiej – przyznaję, że i ja nie wiedziałem, czego się spodziewać po Dniach Muzyki Ukraińskiej (6-8 grudnia). Zapewne wielu zgromadzonych w Studiu im. Lutosławskiego wybrało się na te koncerty z podobnym nastawieniem: ciekawi nowego i nieco obawiając się zawodu. Publiczności nie było wiele, być może dlatego, że informacja i reklama ograniczyła się do niewielkich plakatów.

Cóż, Ukraina nie ma widać takich możliwości promowania swojej kultury jak kraje nordyckie... (...) Przedsięwzięcia na tak wysokim poziomie artystycznym, jak Dni Muzyki Ukraińskiej, nie tylko informują nas, co się dzieje „za miedzą”, ale też wzbogacają niezbyt przecież bogate życie muzyczne w Polsce”

Adam Suprynowicz
Ruch Muzyczny, 6 lutego 2000

„Czy znamy muzykę naszych sąsiadów? Czy nazwiska ważnych tam kompozytorów są nam znane? (...) Jeżeli idzie o sąsiadów zachodnich, to sprawa jest oczywista (...). Co do sąsiadów z południa, rzecz także nie wygląda najgorzej (...). Gdy jednak pomyślimy o tych ze Wschodu, a konkretnie z Ukrainy, to w świadomości tejże większości rodaków wypadnie zaznaczyć dużą białą plamę. (...) Stąd też za wielce fortunną inicjatywę uznać wypada powołanie do życia w naszej stolicy imprezy poświęconej różnym dziedzinom ukraińskiej muzyki. (...) Był to przegląd krótki, ale imponująco wielostronny. (...) Kulminacją zaś tych trzech „Dni” stał się wieczór z udziałem znakomitej - jak się okazało - Narodowej Orkiestry Symfonicznej Ukrainy z Kijowa pod dyktando Wołodymyra Sirenki.”

Józef Kański
Ruch Muzyczny, 12 grudnia 2004

„Impreza ta niewątpliwie odniosła sukces, jego miarą jest moc muzycznych wrażeń, wysokie oceny zagranicznych kolegów, żywe zainteresowanie i aplauz licznie odwiedza-

pisali o nas

jącej festiwalowe koncerty publiczności, która dzięki niemu odkrywa dla siebie ukraińską muzykę poważną. Tyle o jego rezultatach. Ale ten sukces był możliwy dzięki codziennej żmudnej pracy, dzięki entuzjazmowi i zdolnościom organizacyjnym grona twórców, ich autorytetowi i zapałowi. Podczas gdy my często rozmawiamy i marzymy o zaistnieniu współczesnej ukraińskiej kultury muzycznej w europejskiej przestrzeni muzycznej, ludzie ci nie słowem, lecz czynem urzeczywistniają ten cel. Należy do nich znany polski muzyk, dyrygent i działacz społeczny Roman Rewakowicz. (...) Roman Rewakowicz unika górnolotnej retoryki, a podejmuje konkretne działania na rzecz dialogu kultur, i tym co robi dowodzi europejskości ukraińskiej kultury muzycznej.”

Olena Taranczenko
Czasopismo „Muzyka” – Nr 6/2012, listopad-grudzień 2012 (Kijów)

„Wysoka kultura, encyklopedyczne muzyczne wykształcenie inicjatora i głównej siły sprawczej festiwalu – Romana Rewakowicza ustawiły ten festiwal w jego osobistej skali na pierwszych miejscach właśnie dzięki treści i kontekstowi, praktycznym wnioskowi i estetycznej przyjemności otrzymania w krótkim czasie szerokiego i nadzwyczaj pełnego obrazu współczesnych tendencji ukraińskiej muzyki od Stankowycza i Sylwestrowa,

Olha Stelmaszewska
Gazeta „DEN”, 6 listopada 2019

Warto podkreślić, że tym koncertem orkiestra warszawskiej Filharmonii Narodowej być może po raz pierwszy w ciągu całej swojej historii postawiła na pulpity muzykę ukraińską. A dyrygent tego koncertu i twórca festiwalu „Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie” – Roman Rewakowicz tak formułuje swoje „credo”: „W pełnej nieobecności ukraińskiej kultury wysokiej w polskich instytucjach kulturalnych próbuję przekazać polskiej publiczności informację, że w Ukrainie istnieje wysoka kultura muzyczna, przy tym bardzo wysoka!”

Olha Stelmaszewska
Gazeta „DEN”, 23 września 2020

„Cały festiwal stał się udaną prezentacją ikonicznych dzieł ukraińskiej muzyki klasycznej różnych gatunków dla polskiego (a w epoce informacyjnej – i każdego innego, światowego) słuchacza. Najwyższa jakość wykonania, często bardzo pożądana w Ukrainie, przyczyniła się do odkrycia skarbów naszej kultury: od najstarszych przykładów śpiewu chóralnego po najnowocześniejsze osiągnięcia muzyki kameralnej i instrumentalnej.”

Dzwenysława Safian
The Claquers 17 września 2021

pisali o nas

„Mało znamy muzykę naszych sąsiadów. Trzy tegoroczne koncerty festiwalu pomogły nieco zmienić ten stan rzeczy, prezentując muzykę ukraińską wieków od XVIII po XXI. (...) Program wszystkich trzech koncertów Dni Muzyki Ukraińskiej stanowił dobry przekrój oraz zachęcał do poznawania kultury muzycznej naszych wschodnich sąsiadów, a także do odwiedzenia festiwalu jeszcze nie raz.”

Katarzyna Ryzel

Ruch Muzyczny, 15 września 2021

„To kolejne Dni Muzyki Ukraińskiej przy akompaniamencie rosyjskich rakiet, ale do lutego 2022 roku byliśmy na nie głusi. Tegoroczne koncerty odbywały się w atmosferze szczególnego święta – radości z celebracji ukraińskiej muzyki, nadziei, rozgoryczenia i melancholii. (...) W 2022 roku dużo mówiło się o nieobecności ukraińskiej kultury na świecie, co nie wynikało bynajmniej z jej pośledniości, tylko z wielowiekowej przemocy symbolicznej i ekonomicznej. Mam nadzieję, że zdążyliśmy – my, słuchacze muzyki – czegoś się dowiedzieć.”

Filip Lech *Chwile odchodzące w tym właśnie momencie*

Ruch Muzyczny, 29 września 2022

„Oratorium Frolak to lament pełen czułości i miłości do ojczyzny, napisany na szerokim oddechu, językiem przystępnym, ale nie prostackim. Wspaniale zabrzmiał chór i orkiestra FN pod batutą Romana Rewakowicza, który poprowadził cały koncert ze spokojną pewnością.”

Dorota Szwarzman

Nowy ukraiński romantyzm, 9 września 2022

„Roman Rewakowicz niestrudzenie ściąga do Warszawy godnych uwagi wykonawców i przybliża repertuar współczesny, choć często cokolwiek akademicki lub uznawany już za klasyczny; nie zapomina też o przypomnianiu, że kultura ukraińska istniała długo przed rokiem 1991, ma własną tradycję i tożsamość – czego uparcie odmawiają jej kremlowscy propagandyści.”

Krzysztof Stefański

Ruch Muzyczny, 22.09.2023

„Jaka jesteś muzyko ukraińska? Na to pytanie można dać tylko jedną odpowiedź. Nieznana. Roman Rewakowicz, pomysłodawca i dyrektor artystyczny Dni Muzyki Ukraińskiej, które odbywają się u nas od roku 1999, gdy studiował w Polsce nie dowiedział się o niej absolutnie niczego. Jego pasją i misją jest, aby ten brak sukcesywnie pomniejszać.”

Joanna Tumiłowicz

maestro.net.pl , 05.09.2023

for. Maciej Czerński

Prawykonanie utworu Oleny Ilnytskiej *Do zwycięstwa* na sekstet wokalny i orkiestrę symfoniczną na 9. Dniach Muzyki Ukraińskiej w Warszawie.

Utwór *Do zwycięstwa* był zamówiony przez Fundację Pro Musica Viva we współpracy z Fundacją Most the Most oraz Bankiem Gospodarstwa Krajowego.

for. Maciej Czerński

Roman Rewakowicz, Sekstet Wokalny proMODERN, Olena Ilnytska, Orkiestra NFM Filharmonii Wrocławskiej

Organizator Festiwalu

Finansowe wsparcie

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

NIMI

projekt współfinansuje
miasto stołeczne
Warszawa

wzmocniamy głos kobiet

STOART

Współfinansowano
ze środków
ZAW STOART

Partnerzy Festiwalu

sprzymijamy wyobraźnię

Związek
Ukraińców
w Polsce

UKRAIŃSKI
DOM

Patronat medialny

POLSKIE RADIO
DLA ZAGRANICY

POLSKIE RADIO
DŁA UKRAINI

Главе Слово

Portal dla Ukraińców w Polsce

ZBRUČ

LB.ua

UKRINFORM

Music-review
Ukraine

Україна молода

Bilety do nabycia w systemie
oraz w kasach przed koncertem.

Bilety²⁴

Pełna informacja o Festiwalu na stronie Fundacji www.pmv.org.pl